

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 1.6.2011
COM(2011) 319 τελικό

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Λεπτομερής επεξήγηση της τροποποιημένης πρότασης

που συνοδεύει το έγγραφο

Τροποποιημένη πρόταση

ΟΔΗΓΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

**σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς
προστασίας**

(Αναδιατύπωση)

Η λεπτομερής επεξήγηση της τροποποιημένης πρότασης παρουσιάζεται σε σύγκριση με την πρόταση για την τροποποίηση της οδηγίας 2005/85/EK που υπέβαλε η Επιτροπή το 2009.

Άρθρο 1

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 2

Σε σύγκριση με την πρόταση του 2009 στο άρθρο έχουν επέλθει οι ακόλουθες αλλαγές:

- δ) Ο ορισμός των αιτούντων που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων:
- i) εισάγει περισσότερο συγκεκριμένο όρο, ήτοι τον όρο «αιτών που χρήζει ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων», ο οποίος απεικονίζει καλύτερα το γεγονός ότι για τους σκοπούς της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ειδικές ανάγκες,
 - ii) εισάγει τις περιπτώσεις του γενετήσιου προσανατολισμού και της ταυτότητας φύλου όπου οι αιτούντες μπορούν να χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων δεδομένου ότι σ' αυτές τις περιπτώσεις, μεταξύ άλλων, η εξέταση της αίτησης και ιδίως η προσωπική συνέντευξη πρέπει να διασφαλίζουν ότι ο αιτών είναι ικανός να παρουσιάσει την υπόθεσή του, και
 - iii) αποσαφηνίζει το χαρακτήρα ορισμένων λόγων με την αντικατάσταση του όρου «προβλήματα ψυχικής υγείας» με τους όρους «σοβαρή σωματική ασθένεια, ψυχική ασθένεια ή μετατραυματικές διαταραχές».
- ιδ) Η τροποποιημένη πρόταση εκτείνει την εμβέλεια του όρου «εκπρόσωπος» για να αποσαφηνίσει ότι, ανάλογα με το συγκεκριμένο εθνικό σύστημα, όχι μόνο ένα πρόσωπο αλλά και μια οργάνωση μπορεί να εκπροσωπεί νόμιμα ένα ασυνόδευτο ανήλικο.
- ιζ) Ο νέος ορισμός των μεταγενέστερων αιτήσεων είναι απαραίτητος για να στηρίζει την αποσαφήνιση των κανόνων για τις μεταγενέστερες αιτήσεις σε όλο το κείμενο.

Άρθρο 3

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 4

Η τροποποιημένη πρόταση εισάγει σημαντικές αλλαγές για να απλουστεύσει τους κανόνες και να διευκολύνει την εφαρμογή τους.

Αποσαφηνίζεται ότι θα πρέπει να παρέχονται στην αποφαινόμενη αρχή τα κατάλληλα μέσα, συμπεριλαμβανομένου επαρκούς και ικανού προσωπικού, για την άσκηση των καθηκόντων της και ότι το προσωπικό της αποφαινόμενης αρχής θα πρέπει να είναι καλά καταρτισμένο. Για την απλούστευση των κανόνων για τις δραστηριότητες κατάρτισης που πρέπει να παρέχονται στο προσωπικό, η τροποποιημένη πρόταση ευθυγραμμίστηκε με τους συναφείς

κανόνες του κανονισμού για την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο [κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 439/2010] με παραπομπή στο άρθρο 6 παράγραφος 4 στοιχεία α) έως ε) του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, αυτή η απαίτηση για την κατάρτιση καλύπτει τώρα τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) διεθνή ανθρώπινα δικαιώματα και ενωσιακό κεκτημένο στον τομέα του ασύλου, συμπεριλαμβανομένων ειδικών νομικών ζητημάτων και ζητημάτων νομολογίας,
- β) θέματα που συνδέονται με την εξέταση των αιτήσεων ασύλου ανηλίκων και ευάλωτων ατόμων με ειδικές ανάγκες,
- γ) τεχνικές συνέντευξης,
- δ) χρήση δόκιμων ιατρικών και νομικών εκθέσεων στις διαδικασίες ασύλου,
- ε) θέματα που συνδέονται με την παραγωγή και τη χρησιμοποίηση πληροφοριών για τις χώρες καταγωγής,
- στ) συνθήκες υποδοχής, μεταξύ άλλων ιδιαίτερη προσοχή που δίνεται στις ευάλωτες ομάδες και στα άτομα που έχουν υποστεί βασανιστήρια.

Όσον αφορά τις εξαιρέσεις από την αρχή της ενιαίας αποφαινόμενης αρχής, ένα νέο στοιχείο β) εισήχθη για τις περιπτώσεις όπου άλλη αρχή (π.χ. οι συνοριοφύλακες) χορηγεί ή αρνείται την είσοδο στο έδαφος σε περίπτωση διαδικασίας στα σύνορα. Αποσαφηνίστηκε ότι σ' αυτές τις περιπτώσεις, η απόφαση για την είσοδο πρέπει να βασίζεται στη γνώμη της αποφαινόμενης αρχής. Η αλλαγή αυτή αποβλέπει την ευθυγράμμιση των κανόνων της οδηγίας με διάφορες ρυθμίσεις των κρατών μελών για τους ελέγχους στα σύνορα.

Άρθρο 5

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 6

Για την παροχή σαφέστερης δομής, το άρθρο 6 της πρότασης του 2009 διαιρέθηκε σε δύο άρθρα: το άρθρο 6 της τροποποιημένης πρότασης θεσπίζει κανόνες για τη γενική αρχή της εύκολης και έγκαιρης πρόσβασης, ενώ το νέο άρθρο 7 αφορά τις αιτήσεις που υποβάλλονται εξ ονόματος εξαρτώμενων προσώπων ή ανηλίκων.

Η ορολογία του άρθρου έχει αποσαφηνιστεί σε σύγκριση τόσο με την πρόταση του 2009 όσο και με την ισχύουσα οδηγία. Καθιερώνεται σαφέστερη διάκριση μεταξύ των όρων «υποβολή» και «κατάθεση» σε σχέση με αίτηση διεθνούς προστασίας. Σύμφωνα με τον ορισμό της αίτησης του άρθρου 2 στοιχείο β) μια αίτηση θεωρείται ότι «υποβλήθηκε» μόλις το πρόσωπο που μπορεί να θεωρηθεί ότι ζητεί καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας υποβάλει αίτηση προστασίας προς κράτος μέλος. Η πράξη αυτή δεν απαιτεί διοικητικές διατυπώσεις. Οι συναφείς διοικητικές διατυπώσεις ολοκληρώνονται με την «κατάθεση» μιας αίτησης. Σύμφωνα με την παράγραφο 2, τα κράτη μέλη παρέχουν πραγματική δυνατότητα κατάθεσης αίτησης το συντομότερο δυνατό, παρά τους τυχόν πρακτικούς περιορισμούς σύμφωνα με την παράγραφο 1, σε κάθε πρόσωπο που επιθυμεί να υποβάλει αίτηση.

Στην παράγραφο 3, αποσαφηνίζεται ότι εντός 72 ωρών πρέπει να πραγματοποιείται μόνο η καταχώριση ως αιτούντος του προσώπου που έχει υποβάλει αίτηση, και όχι ότι η πλήρης καταχώριση της αίτησης πρέπει να πραγματοποιείται εντός της προθεσμίας αυτής. Ο κανόνας αυτός είναι σαφέστερος και περισσότερο συμβατός με τις ιδιαιτερότητες των εθνικών συστημάτων ασύλου.

Η απαίτηση διευκόλυνσης της πρόσβασης στις διαδικασίες ασύλου από αρχές διαφορετικές από την αποφαινόμενη αρχή έχει απλουστευθεί. Τώρα αποτελεί γενική αρχή ότι το προσωπικό των αρχών που είναι πιθανόν να παραλάβει αιτήσεις, λαμβάνει συναφείς οδηγίες και την απαιτούμενη κατάρτιση για να συμμορφώνεται με την υποχρέωση διευκόλυνσης της πρόσβασης στη διαδικασία. Η παραπομπή στις κατευθυντήριες γραμμές που αναπτύσσονται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο αποβλέπει στη διασφάλιση περαιτέρω εναρμόνισης με επιχειρησιακά μέσα.

Για να επιτρέπεται στα κράτη μέλη να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά τις αιτήσεις σε περίπτωση που μεγάλος αριθμός υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών υποβάλλει ταυτόχρονα αίτηση, η πρόταση προβλέπει τη δυνατότητα παράτασης της προθεσμίας των 72 ωρών σε 7 εργάσιμες ημέρες.

Άρθρο 7

Η τροποποιημένη πρόταση αποσαφηνίζει τις προϋποθέσεις σύμφωνα με τις οποίες ο ανήλικος μπορεί να υποβάλει αίτηση αυτοπροσώπως. Αυτό περιλαμβάνει την προϋπόθεση ότι ο ανήλικος είναι νομικά ικανός να συμμετέχει σε διαδικασίες σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους ή μπορεί να υποβάλει αίτηση μέσω των γονέων του ή άλλων ενήλικων μελών της οικογένειας.

Άρθρο 8 (αντιστοιχεί στο άρθρο 7 της πρότασης του 2009)

Το άρθρο απλουστεύει τους κανόνες του αντίστοιχου άρθρου 7 της πρότασης του 2009. Η απλούστευση έχει ως στόχο να παράσχει μεγαλύτερη ευελιξία στα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή αυτών των κανόνων. Ιδίως όσον αφορά τη δυνατότητα διερμηνείας, αποσαφηνίστηκε ότι η δυνατότητα αυτή πρέπει να παρέχεται στο μέτρο που είναι απολύτως αναγκαίο για τη διευκόλυνση της πρόσβασης στη διαδικασία. Κατ' ουσία, ο στόχος είναι να μπορούν τα πρόσωπα που επιθυμούν να ζητήσουν διεθνή προστασία να το πράξουν. Ο όρος «δυνατότητα» υποδηλώνει ότι τα κράτη μέλη έχουν μεγάλη διακριτική ευχέρεια να εξεύρουν τον κατάλληλο τρόπο.

Άρθρο 9 (αντιστοιχεί στο άρθρο 8 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 10 (αντιστοιχεί στο άρθρο 9 της πρότασης του 2009)

Προκειμένου να υπάρξει αντανάκλαση της ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Υποστήριξης για το Άσυλο και του ειδικού σημαντικού της ρόλου στην ΕΕ για τη στήριξη των κρατών μελών όσον αφορά τις αξιόπιστες πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής στις διαδικασίες ασύλου, αντιστράφηκε η σειρά μεταξύ της Υπηρεσίας αυτής και της Έπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες.

Στο πλαίσιο της παραγράφου 3 στοιχείο β), η παραπομπή στο δικαίωμα του αιτούντος και του νομικού συμβούλου να έχουν πρόσβαση σε πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής διαγράφηκε

από το άρθρο αυτό. Μεταφέρθηκε στο άρθρο 12 παράγραφος 1 ως νέο στοιχείο δ) για να βελτιωθεί η συνοχή του κειμένου.

Ένα συμπληρωματικό στοιχείο προστέθηκε στην παράγραφο 3 στοιχείο δ) για να διασφαλιστεί ότι το προσωπικό που εξετάζει αιτήσεις και λαμβάνει αποφάσεις έχει επίσης τη δυνατότητα να ζητήσει συμβουλές επί θρησκευτικών ζητημάτων που μπορεί να έχουν σημασία σε περιπτώσεις όπου οι πρόσφυγες καταδιώκονται για λόγους σχετικούς με τη θρησκεία.

Άρθρο 11 (αντιστοιχεί στο άρθρο 10 της πρότασης του 2009)

Δύο συμπληρωματικοί λόγοι προστέθηκαν στην παράγραφο 3 για να ληφθεί υπόψη ότι η κοινολόγηση συγκεκριμένων πληροφοριών για το γενετήσιο προσανατολισμό ή την ταυτότητα φύλου θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τα συμφέροντα αιτούντος σε περίπτωση μίας μόνο απόφασης που καλύπτει όλους τους εξαρτώμενους.

Άρθρο 12 (αντιστοιχεί στο άρθρο 11 της πρότασης του 2009)

Η παράγραφος 1 στοιχεία α) και στ) τροποποιήθηκε. Η πρόταση ορίζει ότι η γλώσσα που πρέπει να χρησιμοποιηθεί για την ενημέρωση του αιτούντος σχετικά με τη διαδικασία θα πρέπει να είναι η γλώσσα την οποία κατανοεί ή ευλόγως θεωρείται ότι κατανοεί ο αιτών. Επιπλέον, βάσει του στοιχείου α) για να αυξηθεί η συνειδητοποίηση των συνεπειών της ανάκλησης από τον αιτούντα, τα κράτη μέλη πρέπει να ενημερώνουν τους αιτούντες για τους κανόνες αυτούς στην αρχή της διαδικασίας. Αυτή η εγγύηση είναι απαραίτητη λόγω των αλλαγών στους κανόνες για την ανάκληση.

Στην παράγραφο 1 στοιχείο β) αποφαινήστηκε ότι δεν είναι σε θέση μόνο η αποφαινόμενη αρχή να καλεί τον αιτούντα σε συνέντευξη, αλλά και οι άλλες αρμόδιες αρχές στην περίπτωση της συνέντευξης επί του παραδεκτού.

Το νέο στοιχείο δ) περιλαμβάνει το δικαίωμα των αιτούντων, και εάν απαιτείται των νομικών τους συμβούλων, να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 10 παράγραφος 3 στοιχείο β). Η αλλαγή αυτή δεν εισάγει νέες υποχρεώσεις· το δικαίωμα αυτό έχει μεταφερθεί από το άρθρο 10 διότι η εισαγωγή της πρόσβασης στις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 10 παράγραφος 1 στοιχείο β) διασφαλίζει μεγαλύτερη συνοχή στο παρόν άρθρο 12 όσον αφορά τη δομή του κειμένου.

Άρθρο 13 (αντιστοιχεί στο άρθρο 12 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση καθιστά τη διατύπωση της παραγράφου 1 πιο συγκεκριμένη και συνεκτική χωρίς να αλλάζει το περιεχόμενό της.

Άρθρο 14 (αντιστοιχεί στο άρθρο 13 της πρότασης του 2009)

Οι κανόνες για τις προσωπικές συνεντεύξεις έγιναν πιο ευέλικτοι. Παρόλο που ο γενικός κανόνας παραμένει ότι οι συνεντεύξεις επί της ουσίας της αίτησης διενεργούνται από το προσωπικό της αποφαινόμενης αρχής, σε περίπτωση που μεγάλος αριθμός υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών υποβάλλει ταυτόχρονα αίτηση, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι το προσωπικό διαφορετικής αρχής μπορεί να συμμετάσχει στη διενέργεια των συνεντεύξεων αυτών. Ωστόσο, σ' αυτή την περίπτωση, το προσωπικό λαμβάνει την ίδια κατάρτιση με αυτή που παρέχεται στο προσωπικό της αποφαινόμενης αρχής. Η πρακτική αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μόνο προσωρινά, όσο διαρκούν αυτές οι συνθήκες.

Το τρίτο εδάφιο της παραγράφου 1 απλουστεύθηκε και αποσαφηνίστηκε χωρίς να αλλάξει η υποχρέωση παροχής ευκαιρίας προσωπικής συνέντευξης σε κάθε εξαρτώμενο ενήλικο.

Στην παράγραφο 2 στοιχείο β) ο όρος «αρμόδια αρχή» άλλαξε σε «αποφαινόμενη αρχή» για να διασφαλιστεί ότι εναπόκειται πάντα στην αποφαινόμενη αρχή να αποφασίσει ότι μπορεί να παραλειφθεί η προσωπική συνέντευξη σε περίπτωση που ο αιτών είναι ανίκανος ή δεν μπορεί να συμμετάσχει σε συνέντευξη.

Άρθρο 15 (αντιστοιχεί στο άρθρο 14 της πρότασης του 2009)

Στην παράγραφο 3 στοιχείο α), αποσαφηνίστηκε ότι το πρόσωπο που διεξάγει τη συνέντευξη πρέπει να διαθέτει τα προσόντα για να συνεκτιμήσει τις προσωπικές και (αντί για «ή») γενικές συνθήκες που περιβάλλουν τις αιτήσεις προκειμένου να λάβει τη δέουσα απόφαση. Πρόκειται για σώρευση και όχι για εναλλαγή στοιχείων δηλαδή και τα δύο στοιχεία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Ο γενετήσιος προσανατολισμός και η ταυτότητα φύλου προστέθηκαν στο κατάλογο των παραδειγμάτων συνθηκών που πρέπει να συνεκτιμηθούν διότι αυτά αποτελούν επίσης στοιχεία που μπορεί να πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά τη διάρκεια της συνέντευξης.

Στην παράγραφο 3 στοιχείο γ), η διατύπωση απλουστεύθηκε χωρίς να αλλάξει το περιεχόμενο των διατάξεων.

Στην παράγραφο 3 στοιχείο δ), ο κανόνας ότι ο διεξάγων τη συνέντευξη δεν φοράει στολή έγινε περισσότερο συγκεκριμένος, εξαιρουμένων μόνο των στρατιωτικών στολών και των στολών των δυνάμεων επιβολής του νόμου.

Στην παράγραφο 3 στοιχείο ε), η διατύπωση έγινε περισσότερο ακριβής.

Άρθρο 16 (αντιστοιχεί στο άρθρο 15 της πρότασης του 2009)

Το άρθρο αυτό απλουστεύθηκε για να διευκολυνθεί η εφαρμογή του από τα κράτη μέλη. Η απαίτηση συνάφειας των ερωτήσεων που υποβάλλονται στον αιτούντα με την εξακρίβωση απαλείφθηκε διότι αυτή καλύπτεται σιωπηρά από την απαίτηση παραχώρησης στον αιτούντα κατάλληλης ευκαιρίας για να παρουσιάσει τα στοιχεία που τεκμηριώνουν την υπόθεσή του.

Άρθρο 17 (αντιστοιχεί στο άρθρο 16 της πρότασης του 2009)

Το άρθρο αυτό μεταβλήθηκε σε σημαντικό βαθμό σε σύγκριση με την πρόταση του 2009. Δεν απαιτείται από τα κράτη μέλη η απομαγνητοφώνηση κάθε προσωπικής συνέντευξης. Σύμφωνα με τους προτεινόμενους κανόνες, πρέπει να συντάσσεται διεξοδική έκθεση που να περιλαμβάνει όλα τα ουσιώδη στοιχεία της συνέντευξης. Επίσης, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την ακουστική ή οπτικοακουστική καταγραφή της προσωπικής συνέντευξης. Ωστόσο, ακόμα και σ' αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να συντάσσεται διεξοδική έκθεση και η καταγραφή να επισυνάπτεται στην έκθεση.

Ο αιτών πρέπει να έχει την ευκαιρία να διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικά με την αίτηση. Για το σκοπό αυτό, ο αιτών πρέπει να ενημερώνεται για το περιεχόμενο της έκθεσης στο τέλος της προσωπικής συνέντευξης ή εντός καθορισμένου χρονικού ορίου πριν από τη λήψη απόφασης εκ μέρους της αποφαινόμενης αρχής. Ο όρος «πλήρως» υποδηλώνει ότι αυτή η ενημέρωση πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία του περιεχομένου με σφαιρικό τρόπο και, εάν είναι απαραίτητο, με τη συνδρομή διερμηνέα.

Η πρόταση απαιτεί από τα κράτη μέλη να ζητούν από τον αιτούντα να εγκρίνει το περιεχόμενο της έκθεσης. Προβλέπεται μια εξαίρεση από τον κανόνα αυτό, όταν η συνέντευξη καταγράφεται ακουστικά ή οπτικοακουστικά. Σε αυτή την περίπτωση, ο αιτών πρέπει να έχει τη δυνατότητα να παραπέμπει στην καταγραφή, που επισυνάπτεται στην έκθεση, ως αποδεικτικό στοιχείο στις διαδικασίες ενδίκων μέσων.

Εάν ο αιτών αρνείται να εγκρίνει την έκθεση, αυτό σημειώνεται στο φάκελο. Ωστόσο, αυτή η άρνηση δεν εμποδίζει την αποφαινόμενη αρχή να λάβει απόφαση.

Άρθρο 18 (αντιστοιχεί στο άρθρο 17 της πρότασης του 2009)

Η πρόταση έχει ως στόχο να αναθεωρήσει σημαντικά τους κανόνες για τις ιατρικές εκθέσεις. Ο τίτλος του άρθρου μεταβλήθηκε με την αφαίρεση του όρου «νομικές» για να αντανakλά καλύτερα το σημερινό περιεχόμενο του άρθρου αυτού.

Η πρώτη πρόταση της παραγράφου 1 θεσπίζει τη γενική αρχή ότι θα πρέπει να επιτρέπεται στον αιτούντα να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση προκειμένου να προσκομίσει ιατρική βεβαίωση στην αποφαινόμενη αρχή για να στηρίξει την αίτησή του. Η εμβέλεια αυτής της ιατρικής βεβαίωσης είναι περιορισμένη και έχει ως στόχο να στηρίξει την αίτηση του αιτούντος όσον αφορά διώξεις ή σοβαρή βλάβη που υπέστη στο παρελθόν. Με αυτόν τον τρόπο αποσαφηνίζεται ότι η ίδια η ιατρική βεβαίωση δεν αποτελεί απόδειξη δίωξης. Τα κράτη μέλη μπορούν να θέτουν μια εύλογη προθεσμία για την προσκόμιση της βεβαίωσης ώστε να μην υπάρξει καθυστέρηση της εξέτασης και της απόφασης. Για να γίνουν οι διαδικασίες περισσότερο αποτελεσματικές και να αποφευχθούν οι καταχρήσεις ή η μη απαραίτητη καθυστέρηση, η διάταξη προβλέπει τη δυνατότητα να ληφθεί απόφαση χωρίς να συνεκτιμηθεί η βεβαίωση αν αυτή δεν έχει προσκομισθεί εγκαίρως χωρίς να συντρέχει βάσιμος λόγος.

Η ιατρική εξέταση μπορεί να είναι ιδιαιτέρως σημαντική για την εξέταση της αίτησης όταν ο αιτών δεν μπορεί να εκθέσει με σαφήνεια τα στοιχεία που απαιτούνται για την τεκμηρίωση της αίτησής του. Για αυτό το λόγο, η παράγραφος 2 απαιτεί από την αποφαινόμενη αρχή να διενεργεί αυτεπάγγελτα, με τη συναίνεση του αιτούντος, ιατρική εξέταση, εάν θεωρεί ότι υπάρχει λόγος να εκτιμάται ότι ο αιτών πάσχει από διαταραχές μετατραυματικής καταπόνησης, δίωξης ή σοβαρής βλάβης που υπέστη στο παρελθόν ώστε να μη μπορεί να συμμετάσχει στη συνέντευξη. Η άρνηση του αιτούντος να υποβληθεί στην ιατρική εξέταση δεν εμποδίζει την αποφαινόμενη αρχή να λάβει απόφαση.

Η νέα παράγραφος 5 αποσαφηνίζει το περιεχόμενο της κατάρτισης που πρέπει να παρέχεται από τα κράτη μέλη στα πρόσωπα που πραγματοποιούν τις συνεντεύξεις με τους αιτούντες. Ο όρος «ευαισθητοποίηση» υποδηλώνει ότι η κατάρτιση πρέπει να έχει ως στόχο να διασφαλίσει ότι τα πρόσωπα που την πραγματοποιούν γνωρίζουν και είναι ικανά να αναγνωρίσουν τα συμπτώματα που μπορεί να υποδεικνύουν προηγούμενα βασανιστήρια ή άλλα ιατρικά προβλήματα του αιτούντος που θα μπορούσαν να εμποδίσουν την ικανότητά του να συμμετάσχει στη συνέντευξη.

Άρθρα 19 έως 22 (αντιστοιχούν στο άρθρο 18 της πρότασης του 2009)

Τα νέα άρθρα 19 έως 22 έχουν ως στόχο να προσαρμόσουν και να διασαφηνίσουν κανόνες για το δικαίωμα νομικής συνδρομής και εκπροσώπησης ώστε οι κανόνες αυτοί να γίνουν περισσότερο ευέλικτοι ενώ να διασφαλίζεται παράλληλα ότι παρέχονται δωρεάν νομικές και διαδικαστικές πληροφορίες σε εκείνους που το ζητούν και δεν έχουν επαρκείς πόρους. Αυτό

αποτελεί ένα από τα σημαντικά στοιχεία του «frontloading» (επικέντρωση στην αρχή της διαδικασίας). Η επιλογή αυτής της προσέγγισης υποστηρίχθηκε πλήρως από τα πορίσματα ενός σχεδίου στο ΗΒ, του καλούμενου «Solihull pilot», που παρουσιάστηκε στην υπουργική διάσκεψη για το άσυλο τον Σεπτέμβριο του 2010. Το σχέδιο αυτό επιβεβαίωσε την υπόθεση ότι η επικέντρωση της στήριξης στην αρχή της διαδικασίας ασύλου, ιδίως με την παροχή πρόσβασης των αιτούντων άσυλο σε κατάλληλες νομικές συμβουλές στην αρχή της διαδικασίας, οδηγεί σε σημαντική βελτίωση της ποιότητας των πρωτοβάθμιων αποφάσεων.

Σε σύγκριση με την πρόταση του 2009, η ορολογία άλλαξε για την αποφυγή πιθανής σύγχυσης μεταξύ τριών διαφορετικών εννοιών: 1. του ελαχίστου επιπέδου παροχής νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών σε πρώτο βαθμό, 2. της δωρεάν νομικής συνδρομής για την διασφάλιση της αποτελεσματικής πρόσβασης στη δικαιοσύνη όσον αφορά τις διαδικασίες ενδίκων μέσων, και 3. του δικαιώματος επικοινωνίας των αιτούντων με νομικό ή άλλο σύμβουλο ίδια δαπάνη. Για την παροχή σαφέστερων κανόνων και δομής, το άρθρο 18 της πρότασης του 2009 διαιρέθηκε σε τέσσερα άρθρα. Η διαίρεση αυτών των άρθρων διασαφηνίζει τη διάκριση μεταξύ των διαφόρων αυτών εννοιών κατά τα διαφορετικά στάδια της διαδικασίας.

Άρθρο 19

Το άρθρο αυτό θεσπίζει τους κανόνες για τη δωρεάν παροχή νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες. Ο τίτλος του άρθρου έχει ως στόχο να διασαφηνίσει ότι τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να παρέχουν, κατόπιν αιτήματος, δωρεάν νομικές και διαδικαστικές πληροφορίες στους αιτούντες στο πλαίσιο των πρωτοβάθμιων διαδικασιών και ότι αυτό δεν πρέπει να θεωρείται ως «νομική συνδρομή και εκπροσώπηση». Επομένως, σύμφωνα με τα εθνικά νομικά συστήματα πολλών κρατών μελών, για τη συμμόρφωση με αυτή την υποχρέωση δεν είναι αναγκαίος ο διορισμός δικηγόρου για κάθε αιτούντα.

Επίσης, η διάταξη καθορίζει ένα ελάχιστο επίπεδο παροχής νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών. Πρώτον, περιλαμβάνει την επεξήγηση των διαδικαστικών βημάτων, μηχανισμών, δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που ενδέχεται να έχουν σημασία στην περίπτωση του αιτούντος, συμπεριλαμβανομένων των υποχρεώσεων συνεργασίας και υποβολής των στοιχείων που αναφέρονται στο άρθρο 4 της οδηγίας για την αναγνώριση. Δεύτερον, περιλαμβάνει σε περίπτωση αρνητικής απόφασης την επεξήγηση των πραγματικών λόγων και των λόγων ουσιαστικού και δικονομικού δικαίου για την απόρριψη, ώστε να μπορεί ο αιτών να λάβει πιο εμπεριστατωμένη απόφαση για το κατά πόσον πρέπει να ασκήσει το δικαίωμά του σε πραγματική προσφυγή. Αυτή η διασαφήνιση αποδείχτηκε αναγκαία λόγω της πείρας από τις συζητήσεις σχετικά με την προηγούμενη πρόταση.

Σημειώνεται ότι το άρθρο 20 παράγραφος 2 διασαφηνίζει ότι εάν τα κράτη μέλη παρέχουν δωρεάν νομική συνδρομή ή/και εκπροσώπηση στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες, αυτή εικάζεται ότι περιλαμβάνει τα στοιχεία που προβλέπονται βάσει της δωρεάν παροχής νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών.

Η παράγραφος 2 παραπέμπει σε περαιτέρω όρους που πρέπει να εφαρμόζονται οι οποίοι περιγράφονται παρακάτω στο άρθρο 21.

Άρθρο 20

Ο τίτλος του νέου αυτού άρθρου υποδηλώνει ότι τα κράτη μέλη μεριμνούν για την παροχή δωρεάν νομικής συνδρομής και εκπροσώπησης κατά τις διαδικασίες ενδίκων μέσων. Στην ορολογία της τροποποιημένης πρότασης, η δωρεάν νομική συνδρομή και εκπροσώπηση σημαίνουν τη συνδρομή και την εκπροσώπηση του αιτούντα από ικανό πρόσωπο· στα εθνικά συστήματα περισσότερων κρατών μελών αυτό σημαίνει ειδικευμένο δικηγόρο. Επίσης, στο άρθρο αυτό προβλέπονται ελάχιστες απαιτήσεις οι οποίες περιλαμβάνουν την κατάρτιση διαδικαστικών εγγράφων και τη συμμετοχή σε ακροαματική διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου. Η συμμετοχή αυτή περιορίζεται σε πρωτοβάθμιες διαδικασίες ενδίκων μέσων. Στα επόμενα στάδια, τα κράτη μέλη δεν δεσμεύονται από την παρούσα οδηγία για την παροχή δωρεάν νομικής συνδρομής και εκπροσώπησης. Δεδομένου ότι οι ελάχιστες απαιτήσεις βάσει αυτής της διάταξης περιλαμβάνουν τόσο τη συνδρομή (κατάρτιση των εγγράφων) όσο και την εκπροσώπηση (συμμετοχή στην ακροαματική διαδικασία), διασαφηνίστηκε ότι η παρούσα διάταξη καλύπτει τόσο τη νομική συνδρομή όσο «και» (αντί για «ή/και») την εκπροσώπηση.

Η παράγραφος 2 αναφέρεται στην πρακτική περισσότερων κρατών μελών όπου ήδη διατίθεται στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες (π.χ. διοικητικές διαδικασίες ενώπιον της αποφαινόμενης αρχής), δωρεάν νομική συνδρομή ή/και εκπροσώπηση (παρεχόμενη από δικηγόρους). Αυτή η παράγραφος αφορά τα συστήματά τους και διασαφηνίζει ότι στην περίπτωση αυτή τα εν λόγω κράτη μέλη δεν πρέπει να παρέχουν επιπρόσθετα τις νομικές και διαδικαστικές πληροφορίες που προβλέπονται στο άρθρο 19, δεδομένου ότι η νομική συνδρομή και εκπροσώπηση από δικηγόρο καλύπτει ήδη τις ανάγκες αυτές.

Η παράγραφος 3 περιγράφει τη δυνατότητα του καλούμενου «βάσιμου της αίτησης». Αυτό σημαίνει ότι τα κράτη μπορούν να προβλέπουν ότι δεν χορηγείται δωρεάν νομική συνδρομή και εκπροσώπηση εάν το ένδικο μέσο δεν έχει πραγματικές πιθανότητες επιτυχίας. Ωστόσο, αυτό πρέπει να αξιολογείται από δικαστήριο και όχι από την αποφαινόμενη αρχή. Το δεύτερο εδάφιο περιορίζει την εφαρμογή του «βάσιμου της αίτησης» με την παραπομπή στο άρθρο 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ που ορίζει ότι σε όσους δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους παρέχεται νομική αρωγή, εφόσον η αρωγή αυτή είναι αναγκαία για να εξασφαλισθεί η αποτελεσματική πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Επομένως, αυτό το εδάφιο πρέπει να διαβασθεί σε συνδυασμό με το άρθρο 21 παράγραφος 2 στοιχείο γ) της οδηγίας που προβλέπει τον γενικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο η δωρεάν παροχή νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες και δωρεάν νομική συνδρομή και εκπροσώπηση στις διαδικασίες ενδίκων μέσων μπορούν να παρέχονται μόνο σε όσους δεν έχουν επαρκείς πόρους.

Άρθρο 21

Το άρθρο αυτό θεσπίζει τους γενικούς όρους που εφαρμόζονται στις περιπτώσεις δωρεάν παροχής νομικών και διαδικαστικών πληροφοριών και δωρεάν νομικής συνδρομής και εκπροσώπησης. Η νέα παράγραφος 1 έχει ως στόχο να δώσει ευρεία διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη όσον αφορά τον τρόπο συμμόρφωσης με αυτές τις υποχρεώσεις. Ο διορισμός δικηγόρου θεωρείται ως τυποποιημένη λύση, ωστόσο τα κράτη μέλη μπορούν να πληρούν τις υποχρεώσεις βάσει των άρθρων 19 και 20 μέσω ΜΚΟ ή κρατικών λειτουργιών ή ειδικευμένων κρατικών υπηρεσιών. Η διάταξη αυτή επιτρέπει να συνεκτιμώνται τα ισχύοντα συστήματα περισσότερων κρατών μελών.

Άρθρο 22

Το άρθρο αυτό διατηρεί το δικαίωμα του αιτούντος να συμβουλευέται δικηγόρο σε όλα τα στάδια της διαδικασίας. Η κύρια διάκριση μεταξύ των διατάξεων του παρόντος άρθρου και των άρθρων 19 έως 21 είναι ότι το παρόν άρθρο καλύπτει μόνο το δικαίωμα του αιτούντος να συμβουλευέται δικηγόρο ιδία δαπάνη. Επίσης, ορίζεται ότι τα κράτη μέλη μπορούν να επιτρέπουν στις μη κυβερνητικές οργανώσεις να παράσχουν τέτοιες υπηρεσίες.

Άρθρο 23 (αντιστοιχεί στο άρθρο 19 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση εισάγει αλλαγή όσον αφορά την πρόσβαση σε πληροφορίες κατά τη διάρκεια διαδικασιών που θέτουν ζητήματα εθνικής ασφάλειας. Με στόχο την τήρηση της αρχής της ισότητας των διαδίκων και σύμφωνα με την πάγια νομολογία, η πρόταση προβλέπει τη δυνατότητα να επιτρέπεται στα κράτη μέλη να παρέχουν πρόσβαση στους φακέλους μόνο σε ειδικευμένες κρατικές υπηρεσίες (συνήγοροι) όταν τίθεται ζήτημα εθνικής ασφάλειας. Η πρόταση έχει ως στόχο να διασφαλίσει τη δέουσα εκπροσώπηση του αιτούντος χωρίς να αποκαλύπτονται ευαίσθητες ή εμπιστευτικές πληροφορίες. Οι κανόνες επιτρέπουν στον εκπρόσωπο (κρατικό λειτουργό, συνήγορο) να μην επικοινωνεί με τον αιτούντα.

Άρθρο 24 (αντιστοιχεί στο άρθρο 20 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση έχει ως στόχο να απλουστεύσει τις διατάξεις για τα πρόσωπα με ειδικές ανάγκες. Αποβλέπει στη θέσπιση αρχών και επιτρέπει στα κράτη μέλη να εξεύρουν τους πλέον κατάλληλους τρόπους.

Πρώτον, ο τίτλος του άρθρου, σύμφωνα με τον ορισμό στο άρθρο 2 στοιχείο δ) διασαφηνίζει ότι, για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, κατά τις διαδικασίες πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η συγκεκριμένη κατάσταση των αιτούντων που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων. Αυτό γίνεται ιδίως για να διασαφηνιστεί ότι οι ειδικές διαδικαστικές ανάγκες και οι ειδικές ανάγκες υποδοχής μπορεί να διαφέρουν.

Η πρώτη παράγραφος ορίζει ότι οι αιτούντες που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων πρέπει να εντοπίζονται εγκαίρως. Η διάταξη αυτή συνάδει πλήρως με τις συναφείς διατάξεις της τροποποιημένης πρότασης της οδηγίας για τις συνθήκες υποδοχής. Τα κράτη μέλη μπορούν να χρησιμοποιούν τον μηχανισμό που περιγράφεται στο άρθρο 22 της τροποποιημένης πρότασης για την εν λόγω οδηγία.

Η πρόταση παρέχει ευρεία διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη όσον αφορά τους τρόπους εντοπισμού αιτούντων που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων εάν αυτό καταστεί προφανές κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Αυτό μπορεί να ισχύει ιδίως για ορισμένες τραυματικές διαταραχές που μπορεί να αποκαλύπτονται μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα.

Η δεύτερη παράγραφος περιγράφει, σε γενικές γραμμές, την αρχή παροχής επαρκούς χρόνου και κατάλληλης υποστήριξης στους αιτούντες που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων για να παρουσιάσουν τα στοιχεία της αίτησής τους. Αυτός ο κανόνας έχει ως στόχο να παράσχει μέγιστη ευελιξία στα κράτη μέλη όσον αφορά τον συγκεκριμένο τρόπο εφαρμογής της διάταξης αυτής σε διάφορες περιπτώσεις.

Άρθρο 25 (αντιστοιχεί στο άρθρο 21 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση κατ' ουσία επεκτείνει την υποχρέωση του εκπροσώπου να συνδράμει ένα ασυνόδευτο ανήλικο. Η εμβέλεια της συνδρομής διασαφηνίστηκε και διευρύνθηκε ενόψει των ειδικών διαδικαστικών αναγκών των ασυνόδευτων ανηλίκων. Τώρα

η διάταξη απαιτεί από τον εκπρόσωπο να συνδράμει τον ανήλικο προκειμένου αυτός να μπορέσει να επωφεληθεί όλων των δικαιωμάτων και να συμμορφωθεί με όλες τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στην οδηγία. Η απαίτηση της αμεροληψίας απαλείφθηκε δεδομένου ότι ο εκπρόσωπος ενεργεί προς το συμφέρον του ασυνόδευτου ανήλικου. Ωστόσο, διασαφηνίστηκε ότι ο εκπρόσωπος πρέπει να ενεργεί σύμφωνα με την αρχή του μείζονος συμφέροντος του παιδιού.

Η παράγραφος 2 στοιχείο β) απαλείφτηκε διότι το γεγονός και μόνο ότι ο ανήλικος είναι ή ήταν έγγαμος δεν συνεπάγεται ότι αυτός δεν χρειάζεται συνδρομή. Αυτό αφορά πιθανές περιπτώσεις καταναγκαστικών γάμων.

Στην παράγραφο 3 στοιχείο α) η απαίτηση διεξαγωγής της συνέντευξης από πρόσωπο που έχει τις απαραίτητες γνώσεις για τις ειδικές ανάγκες των ανηλίκων επεκτάθηκε για να συμπεριλάβει επίσης τις συνεντεύξεις επί του παραδεκτού της αίτησης.

Η παράγραφος 4 διευκρινίζει ότι παρέχονται δωρεάν οι νομικές και διαδικαστικές πληροφορίες όχι μόνο στον ασυνόδευτο ανήλικο αλλά και στον εκπρόσωπό του και ότι επίσης αυτό ισχύει και στην περίπτωση της ανάκλησης καθεστώτος, συνεπώς καλύπτει όλες τις διαδικασίες στο πλαίσιο της παρούσας οδηγίας.

Η παράγραφος 5 εισάγει μια αλλαγή όσον αφορά τις ιατρικές εξετάσεις για τον προσδιορισμό της ηλικίας των ανηλίκων ορίζοντας ότι εάν από την εξέταση δεν μπορούν να εξαχθούν σαφή συμπεράσματα σχετικά με το θέμα αυτό, ο αιτών θεωρείται ανήλικος.

Η παράγραφος 6 αποκλείει τη δυνατότητα εφαρμογής του «βάσιμου της αίτησης» στην παροχή δωρεάν νομικής συνδρομής και εκπροσώπησης στην περίπτωση διαδικασιών ενδίκων μέσων για να διασφαλιστεί η προστασία του συμφέροντος αυτών των ασυνόδευτων ανηλίκων.

Άρθρο 26 (αντιστοιχεί στο άρθρο 22 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 27 (αντιστοιχεί στο άρθρο 23 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 28 (αντιστοιχεί στο άρθρο 24 της πρότασης του 2009)

Το άρθρο αυτό προβλέπει τη δυνατότητα απόρριψης της αίτησης ως αβάσιμης εάν θεωρηθεί ότι ανακλήθηκε σιωπηρώς υπό τον όρο ότι η αίτηση εξετάστηκε επαρκώς μετά από προσωπική συνέντευξη.

Η παράγραφος 2 προβλέπει ότι μετά από τη διακοπή της υπόθεσης λόγω σιωπηρής ανάκλησης, οι αιτούντες που αναφέρονται και πάλι στην αρμόδια αρχή μπορούν να υποβάλουν νέα αίτηση. Κατά γενικό κανόνα, αυτή η νέα αίτηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μεταγενέστερη αίτηση. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη διότι δεν περιλαμβάνει νέα στοιχεία. Ωστόσο, εάν ο αιτών αναφέρεται και πάλι στην αρμόδια αρχή μετά από ένα έτος από τότε που θεωρήθηκε ανακληθείσα η προηγούμενη αίτηση, τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται βάσει της οδηγίας να επανεξετάσουν την υπόθεση και μπορούν να αντιμετωπίσουν τη νέα αίτηση ως μεταγενέστερη αίτηση. Αυτές οι διατάξεις αποβλέπουν

στην παροχή εργαλείων για την καταπολέμηση των καταχρηστικών και επαναλαμβανόμενων αιτήσεων.

Άρθρο 29 (αντιστοιχεί στο άρθρο 25 της πρότασης του 2009)

Η διατύπωση της παραγράφου 1 στοιχείο α) έχει ευθυγραμμιστεί με άλλα άρθρα της οδηγίας και δεν αλλάζει το περιεχόμενο της διάταξης.

Άρθρο 30 (αντιστοιχεί στο άρθρο 26 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 31 (αντιστοιχεί στο άρθρο 27 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση εισάγει διάφορες αλλαγές όσον αφορά την διαδικασία εξέτασης σε πρώτο βαθμό και τις ταχείες διαδικασίες. Οι αλλαγές έχουν ως στόχο να καλύψουν ιδιαιτερότητες των εθνικών συστημάτων των κρατών μελών και να διασφαλίσουν μεγαλύτερη ευελιξία και αποτελεσματικά μέσα για την αντιμετώπιση των καταχρήσεων.

Η παράγραφος 3 διατηρεί τη γενική προθεσμία των έξι μηνών για την ολοκλήρωση της διαδικασίας σε πρώτο βαθμό. Ωστόσο, καθιερώνονται δύο πρόσθετες εξαιρέσεις, ήτοι στην περίπτωση που μεγάλος αριθμός αιτούντων καταθέτει ταυτόχρονα αίτηση και όταν η αποφαινόμενη αρχή δεν μπορεί να τηρήσει την προθεσμία λόγω μη συμμόρφωσης του αιτούντος με τις υποχρεώσεις του.

Επίσης, τα κράτη μέλη μπορούν να αναβάλουν την ολοκλήρωση της διαδικασίας στην περίπτωση που η αποφαινόμενη αρχή δεν μπορεί να λάβει απόφαση λόγω αβέβαιης κατάστασης στη χώρα καταγωγής η οποία αναμένεται να είναι πρόσκαιρη. Σε αυτή την περίπτωση τα κράτη μέλη μπορούν να υπερβαίνουν την προθεσμία έξι μηνών + έξι μηνών. Ωστόσο, ο αιτών διατηρεί το καθεστώς του ως αιτών.

Οι λόγοι για την απόδοση προτεραιότητας τροποποιήθηκαν για να ευθυγραμμιστεί η οδηγία με την τροποποιημένη πρόταση της οδηγίας για τις συνθήκες υποδοχής: τα κράτη μέλη μπορούν να δώσουν προτεραιότητα στην εξέταση όταν ο αιτών είναι εύλωτος. Η ορολογία προσαρμόστηκε στο νέο όρο «αιτούντες που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων». Επίσης, γίνεται ρητή αναφορά στους ασυνόδευτους ανήλικους στο πλαίσιο των περιπτώσεων που η κατά προτεραιότητα εξέταση μπορεί να είναι ιδιαιτέρως αιτιολογημένη.

Η παράγραφος 6 διασαφηνίζει τους λόγους βάσει της παραγράφου αυτής που μπορούν να χρησιμοποιηθούν τόσο για την επιτάχυνση της εξέτασης όσο και για τη διενέργεια της εξέτασης στα σύνορα. Αυτή η αλλαγή έχει ως στόχο τη συνεκτίμηση των εθνικών συστημάτων των κρατών μελών που εφαρμόζουν τη γενική διαδικασία στα σύνορα. Ωστόσο, ο κατάλογος των περιπτώσεων που μπορούν να επιταχυνθούν ή να εξετασθούν στα σύνορα παραμένει εξαντλητικός.

Δύο λόγοι επιτάχυνσης (και διαδικασίας στα σύνορα) εισήχθησαν εκ νέου:

Το στοιχείο ε) εισάγει εκ νέου το στοιχείο ζ) της οδηγίας του 2005. Αυτός ο λόγος αποβλέπει στην παροχή δυνατότητας για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των καταχρηστικών περιπτώσεων. Η διατύπωση προσαρμόστηκε και ορίζει ότι αυτός ο λόγος μπορεί να χρησιμοποιείται όταν ο αιτών έχει παρουσιάσει σαφώς ψευδείς ή προφανώς απίθανες πληροφορίες οι οποίες έρχονται σε αντίθεση με επαρκώς τεκμηριωμένες πληροφορίες της

χώρας καταγωγής του. Η αλλαγή αυτή έχει ως στόχο να προσθέσει ένα αντικειμενικό στοιχείο σε αυτό το λόγο.

Το στοιχείο ζ) εισάγει εκ νέου το στοιχείο ιγ) της οδηγίας του 2005 που αφορά περιπτώσεις κινδύνου για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη. Διασαφηνίστηκε ότι μπορεί να επιταχυνθεί η εξέταση αίτησης εάν υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να θεωρείται ότι ο αιτών συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια.

Η παράγραφος 7 της πρότασης του 2009 διαγράφηκε. Η απαίτηση διασφάλισης κατάλληλης και πλήρους εξέτασης μεταφέρθηκε στη νέα παράγραφο 7. Οι κανόνες για τις προδήλως αβάσιμες αιτήσεις διαγράφηκαν δεδομένου ότι το άρθρο 28 της οδηγίας του 2005 που εισήχθη εκ νέου καλύπτει αυτούς τους κανόνες.

Άρθρο 32 (αντιστοιχεί στο άρθρο 28 της οδηγίας του 2005)

Το άρθρο αυτό αντιστοιχεί στο άρθρο 28 της οδηγίας του 2005. Η αλλαγή στο περιεχόμενο αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες τίθενται ζητήματα εθνικής ασφάλειας διότι αυτός είναι ο μόνος λόγος επιτάχυνσης που δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προδήλως αβάσιμος, δεδομένου ότι σε αυτές τις περιπτώσεις ο λόγος επιτάχυνσης δεν βασίζεται στη διαπίστωση ότι η αίτηση είναι αβάσιμη. Το άρθρο 28 της πρότασης του 2009 απαλείφτηκε διότι κάλυπτε τους ίδιους κανόνες.

Άρθρο 33 (αντιστοιχεί στο άρθρο 29 της πρότασης του 2009)

Το στοιχείο δ) τροποποιήθηκε διότι ο όρος «ταυτόσημη» ήταν πολύ περιοριστικός και καθιστούσε αδύνατη στην πράξη την εφαρμογή αυτού του λόγου μη παραδεκτού καθώς και μη συμβατή με τους κανόνες για τις μεταγενέστερες αιτήσεις που έπρεπε να υπηρετεί. Η τροποποιημένη πρόταση διευκρινίζει ότι αυτός ο λόγος μη παραδεκτού μπορεί να χρησιμοποιηθεί εάν δεν υπάρχουν νέα στοιχεία σε περίπτωση μεταγενέστερης αίτησης. Ο σύνδεσμος με τις μεταγενέστερες αιτήσεις (και τον ορισμό τους) κατέστη σαφέστερος.

Άρθρο 34 (αντιστοιχεί στο άρθρο 30 της πρότασης του 2009)

Οι κανόνες ευθυγραμμίστηκαν με τους γενικούς κανόνες για την προσωπική συνέντευξη. Αυτό αφορά την απαίτηση ότι το πρόσωπο που διεξάγει τη συνέντευξη δεν θα πρέπει να φοράει στρατιωτική στολή ή στολή των δυνάμεων επιβολής του νόμου.

Άρθρο 35 (αντιστοιχεί στο άρθρο 31 της πρότασης του 2009)

Η τροποποιημένη πρόταση προβλέπει τη ρητή δυνατότητα του αιτούντος να αμφισβητήσει την εφαρμογή της έννοιας της πρώτης χώρας ασύλου στη συγκεκριμένη περίπτωση του.

Άρθρο 36 (αντιστοιχεί στο άρθρο 34 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 37 (αντιστοιχεί στο άρθρο 33 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 38 (αντιστοιχεί στο άρθρο 32 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 39 (αντιστοιχεί στο άρθρο 38 της πρότασης του 2009)

Για λόγους συνοχής, προστέθηκε νέα παράγραφος 6 με την οποία απαιτείται από τα κράτη μέλη να ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων ισχύει η έννοια της ευρωπαϊκής ασφαλούς τρίτης χώρας. Αυτό αντιστοιχεί σε ισοδύναμη υποχρέωση σχετικά με τις ασφαλείς τρίτες χώρες.

Άρθρο 40 (αντιστοιχεί στο άρθρο 35 παράγραφοι 1 έως 7 και 9 της πρότασης του 2009)

Οι κανόνες για τις επαναλαμβανόμενες ή μεταγενέστερες αιτήσεις διασαφηνίστηκαν σε μεγάλο βαθμό για να διασφαλιστεί η αποτελεσματική αντιμετώπιση των αιτήσεων αυτών. Ο ορισμός του όρου «μεταγενέστερη αίτηση» παρέχει σαφές πεδίο εφαρμογής για αυτούς τους κανόνες. Μια μεταγενέστερη αίτηση μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη εάν δεν υπάρχουν νέα στοιχεία τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες να παρασχεθεί στον αιτούντα καθεστώς διεθνούς προστασίας. Η ύπαρξη νέων στοιχείων πρέπει να επαληθευτεί μέσω προκαταρκτικής εξέτασης. Εάν υπάρχουν νέα στοιχεία, η μεταγενέστερη αίτηση πρέπει να εξετασθεί σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες. Έχει διευκρινισθεί ότι εάν δεν υπάρχουν νέα στοιχεία, η αίτηση θεωρείται απαράδεκτη. Οι κανόνες για τις μεταγενέστερες αιτήσεις μπορούν επίσης να εφαρμοστούν όταν ένας άγαμος ανήλικος καταθέτει χωριστή αίτηση.

Άρθρο 41 (αντιστοιχεί στο άρθρο 35 παράγραφοι 8 και 9 της πρότασης του 2009)

Το περιεχόμενο αυτών των κανόνων δεν άλλαξε, αλλά το κείμενο αναδιαρθρώθηκε για είναι περισσότερο σαφές.

Άρθρο 42 (αντιστοιχεί στο άρθρο 36 της πρότασης του 2009)

Η παράγραφος 3 στοιχείο β) διαγράφηκε διότι ήταν περιττή. Ο κανόνας αυτός καλύπτεται από το άρθρο 40 παράγραφος 3.

Άρθρο 43 (αντιστοιχεί στο άρθρο 37 της πρότασης του 2009)

Το άρθρο αυτό παρέμεινε ως είχε. Ωστόσο, οι αλλαγές στα άρθρα 31 και 33 επεκτείνουν το πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού μέσω παραπομπών. Οι πρόσθετοι λόγοι επιτάχυνσης επιτρέπουν στα κράτη μέλη να εξετάζουν αυτές τις περιπτώσεις και στη διαδικασία στα σύνορα. Η αλλαγή στους κανόνες για το απαράδεκτο των αιτήσεων που δεν έχουν νέα στοιχεία επιτρέπει επίσης την ευρύτερη χρήση των διαδικασιών στα σύνορα.

Άρθρο 44 (αντιστοιχεί στο άρθρο 39 της πρότασης του 2009)

Δεν υπάρχουν αλλαγές σε σύγκριση με την πρόταση του 2009.

Άρθρο 45 (αντιστοιχεί στο άρθρο 40 της πρότασης του 2009)

Η παράγραφος 4 άλλαξε. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι το καθεστώς διεθνούς προστασίας εκπνέει εκ του νόμου εάν ο δικαιούχος του καθεστώτος διεθνούς προστασίας έχει αποκτήσει την ιθαγένεια του οικείου κράτους μέλους.

Άρθρο 46 (αντιστοιχεί στο άρθρο 41 της πρότασης του 2009)

Οι κανόνες για το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής έχουν διατηρηθεί στην ουσία τους για να διασφαλίζεται η συμμόρφωση με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Οι αλλαγές αφορούν τα ακόλουθα στοιχεία:

Στην παράγραφο 5, διασαφηνίστηκε ότι ο αιτών έχει το δικαίωμα να παραμένει στο έδαφος του κράτους μέλους μέχρι να λήξει η προθεσμία άσκησης ένδικου μέσου.

Στην παράγραφο 6, προστέθηκε συμπληρωματικός λόγος όταν δεν πρέπει να προβλέπεται αυτόματο ανασταλτικό αποτέλεσμα: αυτό ισχύει στην περίπτωση που η αίτηση θεωρήθηκε απαράδεκτη διότι ένα άλλο κράτος μέλος έχει ήδη χορηγήσει στον αιτούντα καθεστώς πρόσφυγα. Διευκρινίστηκε ότι μπορούν να γίνουν εξαιρέσεις από την αρχή της αυτόματης αναστολής μόνο σε περίπτωση που ισχύουν οι λόγοι επιτάχυνσης ή μη παραδεκτού. Ως συνέπεια της επέκτασης των λόγων επιτάχυνσης στο σημείο 31 παράγραφος 6, η παρούσα παράγραφος έχει ευρύτερο πεδίο εφαρμογής από ότι στην πρόταση του 2009.

Στην παράγραφο 9, απαλείφτηκε η υποχρέωση θέσπισης προθεσμιών για τη λήψη αποφάσεων από τα δικαστήρια σχετικά με τα ένδικα μέσα για να καλυφθούν ιδιαιτερότητες των εθνικών δικαστικών συστημάτων.

Η παράγραφος 5 της οδηγίας του 2005 διαγράφηκε για να διασφαλιστεί η συνοχή με την παράγραφο 2 και με την οδηγία για την αναγνώριση.